

vil citere, at „de i Bekendtgørelserne af 15. og 18. Januar indeholdte Forbudsbestemmelser vedrørende Fremstillingen af og Handel med Spiritus og Brygning af Øl af den tidligere Styrke har ikke saadan direkte forretningsmæssig Betydning for vore Organisationer, at vi af den Grund skulde søge Anledning til at tage Affære.“ Det fremgaar deraf, ligesom det ogsaa fremgaar af den rigtige Bemærkning, det ærede Medlem Hr. Hauge gjorde, at utvivlsomt langt fra alle Bryggerier staar bag Kravet om en udvidet Adgang til at producere stærkt Øl, og at den ærede Ordfører for Erhvervspartiet ikke staar meget stærkt, naar han her i Erhvervslivets Navn kræver udvidet Adgang til at producere Alkohol, ganske bortset fra, at det turde være et meget stort Spørgsmaal, om det ikke er en saare ringe Del af Erhvervslivet, der i Virkeligheden er interesseret i, at der bliver udvidet Adgang til at producere Alkohol. Det ærede Medlem Hr. Kayser, det ærede Medlem Hr. Boa, den ærede Ordførers Partifæller, repræsenterer Erhverv, som ikke er interesseret i en udvidet Adgang til at producere Alkohol. Skal Befolkningen have bedre Boliger, skal den have Raad til at købe Gartnernes Produkter, skal den have Raad til at støtte Erhvervslivets mangfoldige Sider, bliver der ikke Raad til udvidet Alkoholnydelse. Derfor tror jeg ikke, det ærede Medlem med nogen Styrke kan rejse det Krav, han rejste, i Erhvervslivets Navn og ud fra den Betragtning, at man her kunde hjælpe en nødstedt Industri.

Det ærede Medlem søgte da ogsaa over til et andet Grundlag for Begrundelsen af sine Krav. Han mente, at den Henstilling fra Ædruelighedskommissionen, der danner Grundlaget for Bekendtgørelserne af 15. og 18. Januar, skulde skyldes Ædruelighedskommissionens ensidige Sammensætning. Nu er hertil at bemærke, at kun 6—7 af Ædruelighedskommissionens 17 Medlemmer er Afholdsmænd. Men hertil kommer — og det er det afgørende —, at det, det kommer an, er ikke, hvorledes Ædruelighedskommissionen er sammensat, men det, det kommer an paa, er, om man kan gøre nogen begrundet Indvending imod Begrundelsen af Ædruelighedskommissionens Standpunkt. Den Begrundelse, som jeg førte frem her ved Finanslovens første Behandling, og som findes refereret i Folketingstidende Sp. 475—77, forsøgte det ærede Medlem imidlertid ikke paa noget Punkt at rokke ved. Derimod mente det ærede Medlem at kunne finde en Begrundelse

for sit Standpunkt deri, at de Foranstaltninger, der her var Tale om, oprindeligt var indførte af andre Grunde end de Grunde, der bevirker, at de opretholdes. Men det, der er det afgørende, er jo ikke, af hvilke Grunde de paagældende Foranstaltninger er indførte, det afgørende er, hvilke Grunde der nu er til at opretholde dem. Og der viser Erfaringen, saaledes som den finder Udtryk i det mest paalidelige statistiske Barometer for Ædruelighedstilstanden, nemlig i Antallet af Anholdelser for Beruselse, at medens vi i 1916, før disse indskrænkende Bestemmelers Gennemførelse, her i København havde et Antal Anholdelser for Beruselse af 10 216, gik dette Antal i 1918 — det Aar, da Ædruelighedstilstanden var den bedste, den nogen Sinde har været her i Landet — ned til $\frac{1}{5}$, nemlig 2 133, og Tallet er nu — selv efter at disse begrænsende Bestemmelser efterhaanden er blevet læmpet — kun ca. 4 000, altsaa betydeligt under Halvdelen af, hvad Tallet var, før vi fik disse begrænsende Bestemmelser gennemført.

Dette er blot et enkelt Vidnesbyrd — der kunde føjes mange andre Vidnesbyrd til — om den socialpolitiske Betydning, disse indskrænkende Bestemmelser har. Og det er disse socialpolitiske Grunde, som alle, der virkelig vil det sociale Fremskridt, maa anerkende — det er dem, der er tilstrækkelige til at motivere disse indskrænkende Bestemmelers Opretholdelse. Og dem forsøger det ærede Medlem jo heller ikke paa noget Punkt at rokke ved.

Det ærede Medlem mente endelig, at de Bestemmelser, der her er gennemførte, burde lempes af den højtærede Indenrigsminister, fordi der aldrig nogen Sinde fra Rigsdagens Side er givet nogen Tilslutning til disse Bestemmelser. Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, at det ærede Medlem tager fejl her. Ved Finanslovens første Behandling, hvor jeg rejste dette Spørgsmaal, svarede den højtærede Indenrigsminister mig — hans Svar findes i Folketingstidende Sp. 802 —, at det er Regeringens Villie, at der ikke skal ske nogen Forandring i de Bestemmelser, der her er Tale om, før Ædruelighedskommissionen har afgivet sin Betænkning. Ved den Løjlighed har den højtærede Indenrigsminister altsaa givet Rigsdagen det Løfte, som er indfriet ved Indenrigsministeriets Bekendtgørelser af 15. og 18. Januar, uden at jeg hørte, at det ærede Medlem eller noget andet æret Medlem den Gang fandt Anledning til at gøre Indsigelse. Den højtærede Indenrigs-